

livia

V místnosti je chladno a oči Anny Javorovy se nehýbou.

Bylo mi dvanáct, když jsem se do nich podíval poprvé, ještě s jakousi bázlivostí a aspoň špetkou úcty, jakou většinou noví studenti chovají k těm, co se jim snaží dělat autoritu. Od té doby se vůbec nezměnily. A přesto se mi do nich už určitou dobu dívá trochu jinak.

Ty oči mi toho nejspíš řeknou mnohem víc než ona a ředitelka dohromady. Čtou mě. Zkoumají mě. Odhadují mě. Dělají přesně to, co se od nich naučily ty moje.

Takže jestliže já vidím, že se nevyspala, že je naštvaná, že tu se mnou musí trčet, a nejspíš už mě podezírá z toho, proč se jí do těch modrých očí dívám jinak... co vidí ona?

Dveře za mými zády prásknou a mé prsty položené na stehnech trochu cuknou. „Tak, Asadere,“ zazní zvučný hlas Maerigoldy Femer jen okamžik předtím, než mi ředitelka vstoupí do zorného pole.

Snad nikdy jsem ji neviděl v něčem jiném než v černé uniformě a sukni, kterou si i teď musí trochu vykasat, když si sedá. Během prvních let tady jsme si s ostatními dělali legraci, že to je taková naše Smrtka. Ne že by pro naši poslušnost potřebovala masku bohyně smrti nebo pronikavý pohled své zástupkyně.

Práskne složkami o stůl, opře se o něj lokty a nakloní se blíž ke mně. „Jste už čtvrtý v pořadí, tak jsem zvědavá na vaši verzi pohádky. Můžete spustit.“

Čtvrtý? Víím, že přede mnou tu byli Ellery a Hadrian, přičemž ani jednoho jsem od snídane neviděl. Kdo ksakru byl ten poslední?

Anna zlehka nakloní hlavu, je mi jasné, že ve mně zase čte. Nestuduju tady prvním rokem, proboha. Možná jsem do školy nastoupil o dva roky později než ostatní, ale i za tu dobu se člověk naučí víc než jen jak uniknout obviňujícím očím zástupkyně.

„Co chcete slyšet, paní ředitelko?“ odříkám první větu scénáře. Maerigolda přimhouří oči.

„Jak zemřela Livia Lattara?“

„Nevím.“ Pod stolem zatnu ruce v pěst.

„S kým jste byl během Ersitiny slavnosti?“

„S Aeleriem Laem a Iovitou Stermes.“ Annin pohled ignoruju.

„Ani jednoho jste nespustil z očí?“

„Ne.“

Maerigolda pozvedne obočí. „Zvláštní. Hadrian Tachas mi tvrdil něco jiného.“

Každý bude tvrdit něco jinýho, když bude mít jistotu, že si zachrání kejhák.

Zaryju si nehty do kůže. Nemůžu jít proti Hadrianovi, aniž bych tím zároveň nešel proti sobě. Takže mlčím.

Maerigolda si z mého ticha odvodí své. „Kde jste byl, když došlo k vraždě?“

„Se vši upřímností, paní ředitelko, ani pořádně netuším, kdy k té vraždě došlo.“

Což samozřejmě nevědí ani ony. Nachytat člověka, který se vás pokouší vyslychat, jak vůbec neví, co vlastně chce slyšet, je vždycky krok k výhře. I teď jak Maerigolda, tak Anna trochu stáhnou obočí.

„Odhad je mezi jedenáctou a dvanáctou,“ řekne nakonec Maerigolda. Spíš bych tu půlnoc překročil, protože tímto sama přiznává, že k vraždě došlo ještě v době, kdy s námi byli i vyučující.